

My First Ziyarat - Karbala 2025

Before: Longing for Karbala

Working at Al-Mustafa Islamic College in Uganda gave me the rare blessing of being closely exposed to the school of thought of Ahlulbayt (a.s). The College's calendar of activities is deeply attuned to the lives of the Prophet (s.a.w.w) and his holy progeny, with regular commemorations of their births, martyrdoms, and legacies through lectures, workshops, plays, competitions, and gatherings.

In preparation for these events, I often immersed myself in documentaries and videos of the Arbaeen pilgrimage. I would watch in awe the endless caravans of people walking the 80 kilometers from Najaf to Karbala, witnessing the boundless generosity of the Iraqi people serving pilgrims with food, drink, shelter, and love. This phenomenon—millions marching for love of Imam Hussein (a.s)—was to me a living miracle, unfolding before our eyes.

Each time, my heart grew restless with yearning. I prayed and hoped that one day, I too would walk that sacred path with my own feet.

The Weight of a Wounded World

But before my dream was realized, my heart was tested with the weight of the world.

Gaza Genocide

When the Zionist entity unleashed its merciless campaign of ethnic cleansing and genocide on the people of Gaza after the Al-Aqsa Flood operation, I was consumed with grief. Day and night, I watched the images: children pulled lifeless from the rubble, mothers wailing in despair, hospitals bombed, babies starved, mosques and churches reduced to rubble. The silence of world leaders and the failure of international

institutions to hold the oppressor accountable left me devastated. My heart was shattered, and my mind could not find peace.

The Martyrdom of President Raisi

As if this pain was not enough, in May 2024, news broke that Seyyid Ebrahim Raisi, President of Iran, and his noble companions, among them Foreign Minister Hossein Amir-Abdollahian, had died in a helicopter crash. These men had become the voices of Palestine, standing with courage and humanity, moving from country to the other, rallying the world against oppression, and the duo had just left Uganda where I had a rare moment of seeing them. Though I am not Iranian, they were my leaders, and their loss struck me as a personal tragedy. I clung to hope, praying for a miracle the entire night, but it never came.

The Martyrdom of Seyyid Hassan Nasrallah

Only months later, the earth trembled again, trembled again: Seyyid Hassan Nasrallah—defender of the oppressed, voice of resistance, and a man I loved from afar—was assassinated alongside his lifelong comrades, Seyyid Hashim—his brother in arms, and many others were also assassinated—may Allah bless their noble souls. A few months later, his body was buried in Beirut.

I was overwhelmed. My faith faltered. I questioned everything—how could so many defenders of justice fall one after another? The assassinations continued: Martyr Ismail Haniyeh, Yahya Sinwar, Iranian generals and scientists, martyrs in Damascus and Lebanon... until the 12-day war erupted, which, by Allah's grace, ended in a resounding victory for the oppressed.

During the past two years, my body was physically present in Uganda but my heart and mind was wandering with so much grief in Gaza, Lebanon, Iran, and with all resistance groups.

Finding Solace in Ashura

Amid the chaos and despair, I found refuge in two things:

1. **The speeches of my leader, Seyyid Ali Khamenei**, whose words, though full of sorrow, carried hope—hope that our martyrs' sacrifices were not in vain, hope that divine help was near, and that the

summit is often closest at the hardest climb. “ *We are grieving,*” he once said, “ *the kind of grieving that gives life.*”

2. **The movement of Imam Hussein (a.s) and the tragedy of Ashura.**

In the story of Karbala, I found purpose. I realized that though Imam Hussein (a.s) and his companions were few against an army, their sacrifice awakened hearts for generations. Their death was not defeat, but victory—a victory so profound it continues to pierce souls and awaken humanity today.

I began to see Palestine, Lebanon, Iran, Yemen, and the blood of our martyrs in this same light: their suffering will one day turn into victory, a divine turning point in the struggle against oppression.

This realization turned my grief into longing. I longed for Imam Hussein (a.s) with an intensity I had never known. No longer was I watching videos to prepare lessons or talks—I simply wanted to cry in the embrace of my Imam, to pour out my sorrow at his shrine.

The Call to Karbala

I shared my yearning with many, and one day I spoke to a sheikh. Remarkably, he told me that at the very moment I called, he had been discussing Karbala with a colleague. He promised to help, and asked me for my details.

Months later, only days before Arbaeen, I received a call. My heart raced as I answered, whispering salawat.

“Uthuman, check your WhatsApp. Our visas have come. I’m not sure about the tickets yet.” –he said

I went home and showed my wife the visa. I told her, “Didn’t I always say I will be in Karbala this year? Allah knows how.”

Two days later, another call came. This time: “ *Check your WhatsApp. Our tickets have come. We leave in five days.*”

I fell into sujood, thanking Allah. At last, my prayer had been answered.

Arrival in Najaf

When we landed in Najaf, I could hardly believe I was near the resting place of Imam Ali (a.s)—the brother of the Prophet, the father of Hassan and Hussein, the Lion of Allah. The Iraqi sun was scorching, yet nothing could deter my heart.

We headed straight to the Haram of Imam Ali (a.s). Surrounded by throngs of believers, I struggled but failed to touch his blessed shrine. My heart ached, yet it swelled with gratitude just to be near him. By Allah's grace, we met with a group of Ugandans studying in Iran, we bonded and I quickly decided to stay in Najaf for a day at least, later that night, I along these new comrades made it to the blessed Imam's Haram—yet again, I could only come so close but didn't touch his Zarih.

The 80 Kilometers to Karbala

Though our hotel was booked in Karbala, I was determined to walk. No bus or comfort could take away the miracle of this journey. So, with brothers from East Africa, I joined the ocean of humanity moving toward Karbala.

The generosity along the way left me speechless. From the young to the elderly, the disabled to the strong, all walked together. Iraqis lined the path, offering water, food, juice, sweets, even massages and rest places. Children ran after us, calling: “*Eat, O visitors of Hussein*” —a sound that still echoes in my ears.

We walked even in the heat of the day. Each time I grew tired, I saw someone weaker still walking with determination, and strength returned to me.

The compassion of Arbaeen is a school every human being must attend at least once in their lifetime.

My Miracles Along the Way

Throughout the journey, my heart was full of the martyrs I had mourned. Allah granted me strange, beautiful signs:

- At one stop, we were served by a man who later revealed he was a member of Hashd al-Shaab.
- I saw visitors resembling Seyyid Hassan Nasrallah, Martyr Yahya Sinwar, and others I had thought about deeply.
- I met disabled men who bore the marks of war, their courage shining through their wounds—on greeting, I realized they were survivors of the Zionist pager attack in Southern Lebanon, we embraced, exchanged greetings, and I have never felt this close to Seyyid Hassan Nasrallah before.
- I also, met a visitor of Imam Hussein a.s who looked in finest details like Martyr Hajizadeh—my heart burned. If I was alone, I would say my mind is playing games with me, but we were in a group of three.

It was as if Allah was reminding me that though our leaders fall, their spirit remains alive among the people.

Karbala: The Meeting with My Imam

After two and a half days, I entered Karbala. I had been warned by my friends to wait until the wee hours of the night and go for Ziyarat, claiming that people would not be so many at that time, but like a mad man, I just couldn't be in Karbala and not at the Haram, so at 12pm, I reached this great place.

The grandeur of the Haram of Imam Hussein (a.s) left me overwhelmed. I leaned against its walls, trying to make sure I was not dreaming. I had prayed to touch his shrine, having failed to touch that of Imam Ali (a.s). And miraculously, each time I approached, I was effortlessly carried by the crowd to his resting place. I would touch the Zarih for minutes, sobbing, until the crowd gently pushed me away. For three days, day and night, this miracle repeated itself—an ease granted only by the Imam's permission.

I felt my Imam had accepted me.

At the shrine of Abolfadl al-Abbas (a.s), the guardian of Karbala, the struggle was greater, but by Allah's grace, I reached his resting place too.

Encounters and Reflections

In Karbala, I reunited with old acquaintances—scholars and friends from Iran whom I had first met in Uganda. Together we did Ziyarat, shared reflections on the struggles of the Ummah, and even spoke at a Husayniyya where I narrated my journey to Karbala and my path to Shia Islam. Here, I met new Iranian comrades who invited me to proceed with them to Iran and visit the Haram of Imam al-Ridha a.s promising to pay for the entire journey, my heart, body and mind wanted it, time didn't. In shaa Allah, I remain hopeful of getting to this Islamic Republic, one that is a source of pride to the Islamic Ummah.

I also met and made new friends from so many other parts of the world.

I was also blessed with my first ever **live TV interview**, on Thaqaalain TV, speaking on “ *Youth and Global Responsibility in Upholding the Covenant with Ashura*.”

On the Day of Arbaeen, I witnessed the ocean of 21 million pilgrims renewing their allegiance to Imam Hussein (a.s). The sight of the servants of the Haram—tired yet radiant, waving green flags, guiding pilgrims—captured my heart. I prayed to Allah that one day I too may be honored to serve in the Haram.

Way Forward

My heart now longs to bring more Ugandans to Karbala. I dream of establishing a Ugandan *Mawkeb* along the Arbaeen route, to serve the visitors of Imam Hussein (a.s).

I see three groups to target:

1. **The wealthy but unaware** - Muslims who go for Umrah regularly but know little of Arbaeen. With knowledge, they too may be inspired to walk to Karbala.
2. **The yearning but unable** - Shias in Uganda who dream of Karbala but cannot afford it. For them, I plan to launch a global fundraising campaign, even if it sends just one soul each year.
3. **Our Christian brothers and sisters** - Though harder to convince, the message of Imam Hussein (a.s) transcends religion. It is a call for justice and humanity that can touch any heart.

The events of Ashura can awaken even the hardest of hearts. The world stands at a critical moment, and the message of Imam Hussein (a.s) must be shared widely, clearly, and courageously.

Conclusion

This journey changed me forever. In Karbala, I left my grief, my questions, my helplessness, and I returned with peace, purpose, and resolve.

I now live with one prayer: that more souls, especially from Africa, may taste the sweetness of Arbaeen, the school of love and sacrifice. And that one day, Allah grants me the honor of serving the shrine of Imam Hussein (a.s).

Wa salam alaykum wa rahmatullah.

— *Uthuman Ssemakula*

اولین زیارت من - کربلا ۲۰۲۵

• قبل از آن: اشتیاق برای کربلا

کار در کالج اسلامی المصطفی در اوگاندا به من این نعمت نادر را داد که از نزدیک در معرض مکتب فکری اهل بیت (ع) قرار بگیرم. تقویم فعالیت‌های کالج عمیقاً با زندگی پیامبر (ص) و خاندان پاکش هماهنگ است، با بزرگداشت منظم ولادت‌ها، شهادت‌ها و میراث آنها از طریق سخنرانی‌ها، کارگاه‌ها، نمایش‌ها، مسابقات و گردهمایی‌ها.

در آماده‌سازی برای این رویدادها، اغلب خود را غرق در مستندها و ویدیوهای زیارت اربعین می‌کردم. با حیرت کاروان‌های بی‌پایان مردمی را تماشا می‌کردم که ۸۰ کیلومتر از نجف تا کربلا را پیاده طی می‌کردند و شاهد سخاوت بی‌حد و حصر مردم عراق در خدمت به زائران با غذا، نوشیدنی، سرپناه و عشق بودند. این پدیده - میلیون‌ها نفر که به عشق امام حسین (ع) راهپیمایی می‌کردند - برای من یک معجزه زنده بود که در مقابل چشمان ما آشکار می‌شد.

هر بار، قلبم از اشتیاق بی‌قرار می‌شد. دعا می‌کردم و امیدوار بودم که روزی، من هم با پاهای خودم در آن مسیر مقدس قدم بردارم.

• باریک دنیای زخمی

اما پیش از آنکه رویایم محقق شود، قلبم با بار دنیا آزمایش شد.

نسل‌کشی غزه

وقتی رژیم صهیونیستی پس از عملیات طوفان الاقصی، کارزار بی‌رحمانه پاکسازی قومی و نسل‌کشی خود را علیه مردم غزه آغاز کرد، غرق در غم و اندوه بودم. روز و شب، تصاویر را تماشا می‌کردم: کودکانی که بی‌جان از زیر آوار بیرون کشیده می‌شدند، مادرانی که از ناامیدی ناله می‌کردند، بیمارستان‌هایی که بمباران می‌شدند، نوزادانی که از گرسنگی می‌مردند، مساجد و کلیساهایی که به ویرانه تبدیل می‌شدند. سکوت رهبران جهان و ناتوانی نهادهای بین‌المللی در پاسخگو کردن ستمگر، مرا ویران کرد. قلبم شکسته بود و ذهنم نمی‌توانست آرامش پیدا کند.

شهادت رئیس‌جمهور رئیسی

انگار این درد کافی نبود، در ماه مه ۲۰۲۴، خبر درگذشت سید ابراهیم رئیسی، رئیس‌جمهور ایران، و همراهان بزرگوارش، از جمله حسین امیرعبداللهیان، وزیر امور خارجه، در یک سانحه هلیکوپتر منتشر شد. این مردان به صدای فلسطین تبدیل شده بودند، با شجاعت و انسانیت ایستاده بودند، از کشوری به کشور دیگر می‌رفتند و جهان را علیه ظلم متحد می‌کردند، و این دو نفر تازه اوگاندا را ترک کرده بودند، جایی که من لحظه نادری از دیدار آنها را داشتم. اگرچه من ایرانی نیستم، آنها رهبران من

بودند و فقدان آنها به عنوان یک تراژدی شخصی به من ضربه زد. من به امید چنگ زدم و تمام شب برای معجزه دعا کردم، اما هرگز اتفاق نیفتاد.

شهادت سید حسن نصرالله

تنها چند ماه بعد، زمین دوباره لرزید، دوباره لرزید: سید حسن نصرالله - مدافع مظلومان، صدای مقاومت، و مردی که از دور دوستش داشت - در کنار رفقای همیشگی اش، سیدهاشم - برادر همزمش - ترور شد و بسیاری دیگر نیز ترور شدند - خداوند روح شریفشان را قرین رحمت کند. چند ماه بعد، پیکر او در بیروت به خاک سپرده شد.

من غرق در حیرت بودم. ایمانم متزلزل شد. همه چیز را زیر سوال بردم - چگونه ممکن است این همه مدافع عدالت یکی پس از دیگری سقوط کنند؟ ترورها ادامه یافت: شهید اسماعیل هنیه، یحیی سینوار، ژنرالها و دانشمندان ایرانی، شهدای دمشق و لبنان... تا اینکه جنگ ۱۲ روزه آغاز شد، که به لطف خدا با پیروزی قاطع برای مظلومان به پایان رسید.

در طول دو سال گذشته، جسم من از نظر فیزیکی در اوگاندا بود، اما قلب و ذهنم با غم و اندوه فراوان در غزه، لبنان، ایران و با همه گروه‌های مقاومت سرگردان بود.

یافتن آرامش در عاشورا

در میان هرج و مرج و ناامیدی، به دو چیز پناه بردم:

۱. سخنان رهبرم، سید علی خامنه‌ای، که سخنانش، اگرچه پر از غم بود، اما امید را در خود داشت - امید به اینکه فداکاری شهدای ما بیهوده نبوده است، امید به اینکه کمک الهی نزدیک است، و اینکه قله اغلب در سخت‌ترین مسیر نزدیک‌تر است. او زمانی گفت: "ما سوگواری می‌کنیم، سوگواری‌ای که زندگی می‌بخشد."

۲. نهضت امام حسین (ع) و تراژدی عاشورا.

در داستان کربلا، هدف را یافتم. متوجه شدم که اگرچه امام حسین (ع) و یارانش در برابر یک ارتش اندک بودند، اما فداکاری آنها قلب‌ها را برای نسل‌ها بیدار کرد. مرگ آنها شکست نبود، بلکه پیروزی بود - پیروزی‌ای چنان ژرف که همچنان در روح‌ها نفوذ می‌کند و بشریت را امروز بیدار می‌کند.

من شروع به دیدن فلسطین، لبنان، ایران، یمن و خون شهیدایمان در همین پرتو کردم: رنج آنها روزی به پیروزی تبدیل خواهد شد، نقطه عطفی الهی در مبارزه با ظلم.

این درک، غم و اندوه مرا به اشتیاق تبدیل کرد. با شدتی که هرگز نمی شناختم، مشتاق امام حسین (ع) بودم. دیگر برای آماده کردن درس یا سخنرانی، ویدیو تماشا نمی کردم - فقط می خواستم در آغوش امامم گریه کنم، غم و اندوهم را در حرم او بیرون بریزم.

دعوت به کربلا

اشتیاقم را با بسیاری در میان گذاشتم و روزی با یک شیخ صحبت کردم. نکته قابل توجه این که او به من گفت در همان لحظه ای که تماس گرفتم، با یکی از همکارانش در مورد کربلا صحبت می کرده است. او قول داد که کمک کند و از من مدارکم را خواست.

ماه ها بعد، تنها چند روز قبل از اربعین، تماسی دریافت کردم. قلبم تند تند می زد وقتی که جواب دادم و زیر لب صلوات فرستادم.

گفت: «عثمان، واتس اپت را چک کن. ویزاهایمان آمده. هنوز در مورد بلیط ها مطمئن نیستیم.»

به خانه رفتم و نشان دادم

ویزا را برای همسرم فرستادم. به او گفتم: «مگر همیشه نمی گفتم که امسال در کربلا خواهم بود؟ خدا می داند چطور.»

دو روز بعد، تماس دیگری آمد. این بار: «واتس اپت را چک کن. بلیط هایمان رسیده. پنج روز دیگر حرکت می کنیم.»

به سجده افتادم و خدا را شکر کردم. بالاخره دعایم مستجاب شد.

رسیدن به نجف

وقتی در نجف فرود آمدیم، به سختی باورم می شد که نزدیک آرامگاه امام علی (ع) هستم - برادر پیامبر، پدر حسن و حسین، شیر خدا. آفتاب عراق سوزان بود، اما هیچ چیز نمی توانست قلبم را منصرف کند.

مستقیم به سمت حرم امام علی (ع) رفتیم. در محاصره انبوهی از مؤمنان، تقلا کردم اما نتوانستم ضریح مبارکش را لمس کنم. قلبم درد داشت، اما فقط برای اینکه نزدیک او بودم، سرشار از سپاسگزاری بود. به لطف خدا، با گروهی از اوگاندایی هایی که در ایران تحصیل می کردند، آشنا شدیم، با هم صمیمی شدیم و من به سرعت تصمیم گرفتم حداقل یک روز در نجف بمانم.

اواخر همان شب، من به همراه این رفقای جدید به حرم مطهر امام رسیدیم - اما باز هم، فقط توانستم خیلی نزدیک شوم اما ضریح او را لمس نکردم.

۸۰ کیلومتر تا کربلا

اگرچه هتل ما در کربلا رزرو شده بود، اما مصمم بودم که پیاده بروم. هیچ اتوبوس یا وسیله‌ی رفاهی نمی‌توانست معجزه‌ی این سفر را از بین ببرد. بنابراین، با برادرانی از شرق آفریقا، به اقیانوس انسانیت که به سمت کربلا می‌رفت، پیوستم.

سخت‌ترین مسیری که گذشت. از جوان تا پیر، از معلول تا قوی، همه با هم راه می‌رفتند. عراقی‌ها در مسیر صف کشیده بودند و آب، غذا، آبمیوه، شیرینی، حتی ماساژ و جای استراحت به ما می‌دادند. بچه‌ها دنبال ما می‌دویدند و فریاد می‌زدند: «ای زائران حسین، بخورید!» - صدایی که هنوز در گوشم طنین‌انداز است.

حتی در گرمای روز هم راه می‌رفتیم. هر بار که خسته می‌شدم، فرد ضعیف‌تری را می‌دیدم که هنوز با عزمی راسخ قدم می‌زد و قدرت به من باز می‌گشت.

شفقت اربعین مدرسه‌ای است که هر انسانی باید حداقل یک بار در طول زندگی خود در آن شرکت کند.

معجزات من در طول مسیر

در طول سفر، قلبم پر از شهادتی بود که برایشان سوگواری کرده بودم. خداوند نشانه‌های عجیب و زیبایی به من عطا کرد:

- در یک ایستگاه، مردی به ما خدمت کرد که بعداً فاش کرد عضو حشد الشعبی بوده است.
- بازدیدکنندگانی را دیدم که شبیه سید حسن نصرالله، شهید یحیی سینوار و دیگرانی بودند که عمیقاً در موردشان فکر کرده بودم.

• با مردان معلولی آشنا شدم که آثار جنگ بر بدنشان نمایان بود و شجاعتشان از زخم‌هایشان می‌درخشید - درود، متوجه شدم که آنها بازماندگان حمله صهیونیست‌ها به جنوب لبنان هستند، یکدیگر را در آغوش گرفتیم، سلام و احوالپرسی کردیم و من قبلاً هرگز این حس نزدیکی را به سید حسن نصرالله نداشته‌ام.

- همچنین با یکی از زائران امام حسین (ع) آشنا شدم که مانند شهید حاجی زاده، جزئیات ظریفی را به تصویر می‌کشید - دلم سوخت. اگر تنها بودم، می‌گفتم ذهنم دارد با من بازی می‌کند، اما ما در یک گروه سه نفره بودیم.

انگار خدا داشت به من یادآوری می کرد که اگرچه رهبران ما سقوط می کنند، اما روحشان در میان مردم زنده می ماند.

• کربلا: دیدار با امام

بعد از دو روز و نیم، وارد کربلا شدم. دوستانم به من هشدار داده بودند که تا پاسی از شب صبر کنم و برای زیارت بروم، با این ادعا که در آن زمان جمعیت زیاد نخواهند بود، اما مثل یک دیوانه، نمی توانستم در کربلا باشم و در حرم نباشم، بنابراین ساعت ۱۲ ظهر به این مکان باشکوه رسیدم.

عظمت حرم امام حسین (ع) مرا غرق در حیرت کرد. به دیوارهای آن تکیه دادم و سعی کردم مطمئن شوم که خواب نمی بینم. دعا کرده بودم که حرم او را لمس کنم، اما نتوانسته بودم حرم امام علی (ع) را لمس کنم. و به طرز معجزه آسایی، هر بار که نزدیک می شدم، جمعیت به راحتی مرا به آرامگاه او می بردند. دقایقی با گریه ضریح را لمس می کردم تا اینکه جمعیت به آرامی مرا کنار زدند. به مدت سه روز، روز و شب، این معجزه تکرار شد - راحتی ای که فقط با اجازه امام حاصل می شد.

احساس می کردم امام مرا پذیرفته است.

در حرم ابوالفضل العباس (ع)، نگهبان کربلا، مبارزه شدیدتر بود، اما به لطف خدا، من نیز به آرامگاه او رسیدم.

ملاقات ها و تأملات

در کربلا، با آشنایان قدیمی ام - علما و دوستان ایرانی که برای اولین بار در اوگاندا ملاقات کرده بودم - دوباره ملاقات کردم. با هم به زیارت رفتیم، تأملاتی در مورد مبارزات امت داشتیم و حتی در یک حسینیه صحبت کردیم که در آنجا سفرم به کربلا و مسیرم به سوی اسلام شیعی را شرح دادم. در اینجا، با رفقای ایرانی جدیدی آشنا شدم که از من دعوت کردند تا با آنها به ایران بروم و از حرم امام رضا (ع) دیدن کنم و قول دادند که تمام هزینه سفر را بپردازند، قلب، جسم و ذهنم آن را می خواست، زمان نمی خواست. ان شاء الله، همچنان امیدوارم که به این جمهوری اسلامی که مایه افتخار امت اسلامی است، برسم.

همچنین با بسیاری از نقاط دیگر جهان آشنا شدم و دوستان جدیدی پیدا کردم.

همچنین اولین مصاحبه زنده تلویزیونی ام را در تلویزیون ثقلین با موضوع «جوانان و مسئولیت جهانی در پابندی به عهد عاشورا» تجربه کردم.

در روز اربعین، شاهد اقیانوس ۲۱ میلیون زائر بودم که با امام حسین (ع) تجدید بیعت می کردند. منظره خادمان حرم - خسته اما شاداب، با پرچم های سبز در حال تکان دادن، که زائران را راهنمایی می کردند - قلبم را تسخیر کرد. از خدا خواستم که روزی من هم افتخار این را داشته باشم که... خدمت در حرم.

• راه پیش رو

دلم اکنون مشتاق است که اوگاندایی های بیشتری را به کربلا بیاورم. رویای من ایجاد یک موبک اوگاندایی در مسیر اربعین برای خدمت به زائران امام حسین (ع) است.

من سه گروه را برای هدف قرار دادن می بینم:

۱. ثروتمندان اما ناآگاه - مسلمانانی که مرتباً به عمره می روند اما اطلاعات کمی در مورد اربعین دارند. با آگاهی، آنها نیز ممکن است الهام بگیرند که پیاده به کربلا بروند.

۲. مشتاقان اما ناتوان - شیعیان اوگاندا که رویای کربلا را در سر دارند اما توانایی مالی آن را ندارند. برای آنها، من قصد دارم یک کمپین جهانی جمع آوری کمک مالی راه اندازی کنم، حتی اگر هر سال فقط یک نفر را بفرستد.

۳. برادران و خواهران مسیحی ما - اگرچه تو ضیح پیام امام حسین (ع) برای آنها دشوارتر است، اما فراتر از دین است. این فراخوانی برای عدالت و انسانیت است که می تواند هر قلبی را لمس کند.

وقایع عاشورا می تواند حتی سخت ترین قلب ها را بیدار کند. جهان در یک لحظه بحرانی قرار دارد و پیام امام حسین (ع) باید به طور گسترده، واضح و شجاعانه به اشتراک گذاشته شود.

نتیجه گیری

این سفر مرا برای همیشه تغییر داد. در کربلا، غم، سوالات و درماندگی ام را رها کردم و با آرامش، هدف و اراده برگشتم. اکنون با یک دعا زندگی می کنم: اینکه ارواح بیشتری، به ویژه از آفریقا، شیرینی اربعین، مکتب عشق و فداکاری، را بچشند. و اینکه روزی خداوند افتخار خدمت به حرم امام حسین (ع) را به من عطا کند.

والسلام علیکم ورحمة الله

عثمان سماکولا